

Skole:	Trinn:	Elevnummer	Kjønn:	Det første språket du lærte:
	6	34	jente	norsk

En morgen uten hørsel

Jeg våknet en solfylt sommerdag. Klokken var 08:00 men jeg satte jo vekkeklokken på 07:20. Jeg sprang til vinduet mitt for å se om mor var ute i hagen, men jeg hørte jo ikke at jeg sprang, ikke hørte jeg fuglekvisper heller men jeg så dem jo.

Dette måtte være en av de snåleste drømmene jeg har hatt, jeg kløp meg selv på armen men våknet ikke. Da forsto jeg at dette var virkeligheten, en annen virkelighet uten å høre en eneste lyd.

Hva skal jeg si til mamma og pappa, jeg kan jo ikke høre dem og de ville sikkert ikke forstå at jeg ikke hører dem eller noen andre. Jeg gikk ned for å spise frokost. Der satt pappa og mamma og spiste men de sa noe til meg men jeg hørte jo ikke noe. HVA SA DU MAMMA? Ropte jeg, hun åpnet munnen sin og begynte å bable igjen, da ropte jeg igjen MAMMA, JEG HØRER DEG IKKE!!

Det virket som om hun ble litt forskrekket. Da sa jeg «mamma jeg er blitt døv». Hun tok meg i armen og førte meg i bila og kjørte meg til audiologen.

Vi fikk gå inn ganske fort og sjekket hørselen min og vi fikk bekreftet at jeg var nesten døv men jeg hørte jo ingen ting så de ville at jeg skulle prøve høreapparat men jeg hørte fortsatt ingen ting. Vi satte oss i bila og kjørte hjem.

Når vi var hjemme søkte vi opp på «skoler får døve i Trondheim» Vi fant en skole like i nærheten og jeg fikk plass på den. Første skoledagen min var litt ekkel på grunn av at jeg kunne ikke noe av tegnspråket de brukte men dagene var korte så det gikk bra. Neste morgen sto jeg opp og sprang ned for å spise men vent tenkte jeg, jeg hørte jo at jeg sprang, jeg hørte fuglene. Jeg hadde fått hørselen min tilbake!!!!!! Jeg ropte det til mamma og pappa, mamma fikk gledes tårer i øynene og det gjorde jeg også. Jeg begynte på gamle skolen min og alle i familien var glade igjen.